

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Nyomozás az InterContinental expresszen

Véget nem érő nyomozás

Az adott szálig: **IV/7. Új rejtély a hálókocsin — A puskaporos táska és a végső megálló**

1. Felszállás az InterContinental Expresszre

M. É. V. krónikás

Az nem volt olyan vonat, amelyről az ember egyszerűen azt mondta volna: "elindult".

Az emberek inkább úgy beszéltek róla, mintha mindig is létezett volna.

Mintha a sínek már akkor is ott lettek volna, amikor az első utas még csak álmodott arról, hogy valaha felszáll rá.

A szerelvény hosszú, sötétzöld oldalával lassan gördült át a kis állomáson.

2. I/1. A hiányzó pecsétnyomó — Polírozott ezüst és hideg tea

Mr. Poliniak

A VIP hálókocsi szalonjában a mahagóni burkolat halk, ütemes rezgéssel kísérte a kerekek gördülését. Az Intercontinental Express szinte észrevétlenül szelte a vidéket, miközben az ezüst étkészletek visszafogottan csörrentek a frissen vasalt abroszokon. Monsieur Émile Vaneau, aki immár hetedik éve tekintette e száguldó terek egyikét állandó otthonának, kényelmesen hátradőlt a bordó bársonyfotelben. Ősz haja makulátlanul fésült volt, tekintete pedig a megszokott, derűs kívülállással követte a szalonba belépők mozdulatait.

Az ablak mellett ülő fiatal diplomata láthatóan nehezen viselte a csendet. Hárompercenként pillantott a saját órájára, majd türelmetlenül megigazította a zakója hajtókáját, ahová egy finom megmunkálású bross volt kitűzve.

– Ez a zötykölődés felháborító – jegyezte meg a fiatalember, bár a szerelvény olyan simán haladt, mint a kés a meleg vajban. – Ön hogyan képes ilyen nyugodt maradni, uram?

– Úgy, fiatalember – felelte Vaneau halk, kimért hangon –, hogy megtanultam különbséget tenni a vonatok mozgása és az utasok türelmetlensége között. Az előbbi törvényszerű, az utóbbi viszont tisztán választható állapot.

A diplomata válasza sem méltatta a megjegyzést, helyette szorosan magához ölelte a lábánál pihenő, vastag bőrből készült táskáját. A szalon túlsó felén egy idős grófnő

kortyolgatta a teáját, miközben egy komor tekintetű, túl szoros gallért viselő úr állt mögötte. A légkörben ott lebegett az a sajátos, fojtott feszültség, amely mindig megelőzi a bonyodalmakat a nemzetközi járatokon.

– A következő állomásunk Saint-Mireux lesz, uraim – lépett oda a kalauz halk léptekkel, majd tisztelettudóan meghajolt Vaneau felé. – A menetrend szerint harminc perc múlva érkezünk.

– Köszönöm, Laurent – bólintott a fődetektív. – Úgy vélem, Saint-Mireux-ig még pontosan elegendő időnk van arra, hogy a teánk kihűljön, és valami egészen kellemetlen meglepetés érjen bennünket.

Laurent alig fejezte be a hajbókolást, amikor a folyosó felől éles zörej hallatszott. A VIP hálókocsi 3-as fülkéjének ajtaja lendületesen kivágódott, és a szalonba beszaladt a grófnő személyi komornyikja. Az arca sápadt volt, keze remegett.

– Kiraboltak! – kiáltotta elfulladó hangon, miközben a szalon minden utasa felé fordult. – A hercegi pecsétnyomó... eltűnt a páncéldobozból! A doboz zárva volt, de a bársony bélés teljesen üres!

A szalonban pillanatnyi, feszült csend támadt. A diplomata önkéntelenül rászorított a táskájára, a grófnő lassan letette a csészéjét, Vaneau pedig csupán egyetlen, finom mozdulattal kiegyenesedett a fotelban. Az arca változatlanul higgadt maradt, de a szemében megjelent az a jól ismert, éles szikra. A rejtély megérkezett.

3. I/2. A hiányzó pecsétnyomó — Bőrtáskák és ártatlan félreértések

Mr. Poliniak

Monsieur Émile Vaneau lassan letette a teáscsészéjét a finom porcelánalátétre. A szalonban uralkodó némaság szinte tapinthatóvá vált, miközben a komornyik elfulldogáló légzése kitöltötte a teret. A fiatal diplomata ösztönösen még szorosabban szorította magához a vastag bőrtáskát, ami azonnal magára vonta a szobában tartózkodók tekintetét.

– Miért néz így rám mindenki? – csattant fel a diplomata, hangjában a sértett önérzet és a felriadó idegesség keverékével. – Ebben a táskában szigorúan bizalmas diplomáciai

iratok találhatóak! Felháborító, hogy pusztán a jelenlétem miatt gyanúba keverem magam!

- Egyelőre senki sem vádolta Önt semmivel, fiatalember - jegyezte meg Vaneau meglepően derűs nyugalommal. - A türelmetlen önvédelem azonban mindig rendkívül szórakoztató látványosság. Különösen egy száguldó vonaton, ahol a menekülési lehetőségek meglehetősen korlátozottak.

Laurent, a kalauz tisztelettudóan lépett közelebb a komornyikhoz. A felindult szolgáló esküdözött, hogy a hercegi pecsétnyomó dobozának egyetlen kulcsa mindvégig a mellényzsebében lapult, a zár pedig sértetlen maradt. A grófnő hűvös, kimért mozdulattal intett a komornyiknak, hogy hallgasson, majd megvető pillantást vetett a diplomatára.

- Ha valóban ártatlan - mondta a grófnő jéghideg hangon -, akkor bizonyára nem zárkózik el attól, hogy átvizsgálják a poggyászát. A családom pecsétnyomója pótolhatatlan érték, és nem hagyhatja el ezt a szerelvényt.

A diplomata látványos felháborodással csapta le a bőrtáskát a szalon közepén álló kisasztalra. Kivette belőle az iratkötegeket, amelyek közül hirtelen kiesett egy nehéz, bársonyba csomagolt tárgy. A jelenlévőkben elakadt a lélegzet. A komornyik diadalmasan felkiáltott, Laurent pedig már a kezeit nyújtotta felé, biztosra véve, hogy a rejtély megoldódott. Ám amikor a kendőt kibontották, csupán egy súlyos, sárgarézből öntött levélnehezék került elő, amely egy idegen követség címerét viselte.

A diplomata elvörösödött, és zavartan magyarázni kezdte a kabinet titkait, miközben a szalon utasai csalódottan sóhajtottak fel. Monsieur Vaneau csendesen mosolygott az orra alatt. Végighúzta mutatóujját a mahagóni asztal polírozott szélén, miközben tekintete a komornyik makulátlanul tiszta kesztyűjére és a páncéldoboz hűlt helyére tévedt.

- A dolgok ritkán azok, amiknek első pillantásra látszanak - jegyezte meg a detektív halk eleganciával. - A legmegtévesztőbb félrevezetés mindig az, amit mi magunk akarunk meglátni a másikkal szemben.

4. I/3. A hiányzó pecsétnyomó — Az elfeledett kesztyű és a csikorgó fékek

Mr. Poliniak

Monsieur Émile Vaneau lassan kihúzta mellényzsebéből a régi, kopottas ezüst zsebóráját. A szalon halk pattogással visszhangzó csendjében tisztán lehetett hallani a fedél finom kattanását. Vaneau egy pillanatig némán tanulmányozta a számlapot, majd a jelenlévőkre emelte meleg, kifürkészhetetlen tekintetét.

– Pontosan hat perc múlva Val-de-Lys állomásra érkezünk – mondta halkan, olyan természetes egyszerűséggel, mintha csak a kellemes esti időjárásról jegyzett volna meg valamit. – És mielőtt a mozdonyvezető befejezné a fékezést, célszerű tisztázni a hercegi pecsétnyomó valódi útját.

A szalonban tartózkodók ösztönösen közelebb léptek egymáshoz. Laurent, a fiatal kalauz értetlenül hunyorgott, a grófnő pedig türelmetlenül kiegyenesedett.

– Mindannyian azt hittük – folytatta Vaneau, és halk léptekkel közelebb sétált a kisasztalhoz –, hogy a tettes a doboz kinyitásával kaparintotta meg az értékes tárgyat, és a diplomata gyanús bőrtáskája szolgált rejtkehelyül. Ez kétségtávolosan roppant meggyőző félrevezetés volt. Azonban elfelejtkeztünk egy apró, ám annál árulkodóbb részletről: a doboz zárja teljesen sértetlen maradt, a kulcs pedig végig a komornyik zsebében lapult.

– És miért olyan érdekes ez, Monsieur Vaneau? – kérdezte a grófnő felvont szemöldökkel.

– Mert a pecsétnyomót valójában soha nem zárták be abba a dobozba – felelte Vaneau csöndes mosollyal, miközben a komornyik felé fordult. – A komornyik úr kesztyűje makulátlanul tiszta. Ám a bal mutatóujján a finom pamutszálak közé egy apró, vörös viaszmorzsa tapadt. Olyan viasz, amelyet kizárólag a hercegi ház használt. A pecsétnyomó nem tűnt el a zárt dobozból; végig ott lapult a saját tenyerében, amikor a nyitott dobozt megmutatta a társaságnak.

A komornyik arca hirtelen krétafehérré vált. Hátrálni kezdett a kijárat felé, szája szólni nyílt volna, hogy tagadjon, ám mielőtt Vaneau kimondhatta volna a végső vádoló mondatot, a szerelvény váratlanul nagyot zökkent. A fém csikorgása végigfutott a VIP

hálókocsi padlóján, a kristálypoharak vészjóslóan összecsendültek a tálcán. Az Intercontinental Express lassan, de eltökélten begördült Val-de-Lys gőzfedte peronjára. Az ajtók sziszegve feltáruultak. A peronról határozott léptekkel két helyi nyomozó lépett a szalonba, élükön egy szigorú tekintetű tisztviselővel. A férfi hűvös pillantást vetett a szobában állókra, majd habozás nélkül a sápadt komornyikhoz lépett.

– Letartóztatom Önt a törvény nevében, a hercegi vagyon eltulajdonításának kísérlete ügyében – jelentette ki a rendőrtiszt, és felkattintotta a bilincset a remegő szolgáló csuklójára.

Monsieur Vaneau finom bicventéssel kísérte a jelenetet. – Pontosan úgy – tette hozzá halkán –, ahogy az várható volt.

A letartóztatottat elvezették, a szalon utasai pedig megkönnyebbülten sóhajtottak fel. A grófnő bocsánatkérő bólintással búcsúzott a fiatal diplomatától, mielőtt leszállt volna a hűvös esti levegőre. A személyzet fellelegzett, és nekilátott az elmozdult tárgyak rendberakásának. Ekkor az ajtóban új utas bukkant fel: egy középkorú úr, aki szokatlanul kevés poggyásszal érkezett, de gyanakvó, túlságosan is kíváncsi pillantással méregette a szalon faburkolatát.

Émile Vaneau csendesen elrakta ezüst zsebóráját, és meleg, távoli mosollyal követte az új jövevény ideges mozdulatait. Az ajtók bezáródtak, s a szerelvény nekilódult az éjszakának, hogy a következő állomás felé robogva meg hozza az új rejtély első, még jelentéktelennek tűnő mozzanatát.

5. II/1. Új rejtély a hálókocsin — A viaszpecsétés boríték és a vörös agyag

Mr. Poliniak

A rendőrtiszt befejezte a mondatot, és a komornyikot kattanó bilincsen kísérték le a Val-de-Lys állomás gőztől homályos peronjára. A grófnő megkönnyebbült sóhajjal törölte meg a homlokát, s a fiatal diplomatával együtt elhagyta a szerelvényt, hogy tisztázza a hercegi udvarnál a történeteket. Laurent, a fiatal kalauz még mindig kissé kábultan rendezgette az asztalon a kristálypoharakat, miközben az Intercontinental Express zökkenőmentesen kigördült az állomásról, maga mögött hagyva a sötétedő várost.

– Úgy vélem, kalauz úr, a teázás körüli bonyodalmak ezzel végleg megoldódtak – jegyezte meg Monsieur Émile Vaneau meleg, csendes hangon, miközben visszaült megszokott, bordó bársonnyal borított foteljába. – A hercegi ház becsülete ép maradt, és a tea sem hűlt ki teljesen.

– Bárcsak minden utazás ilyen tisztán végződne, Monsieur Vaneau – sóhajtott Laurent, s egy polírozott kendővel megtörölte az asztallapot. – De a következő megállóig még csendes az éjszaka. Saint-Mireux felé tartunk, s a VIP hálókocsiba csak egyetlen új utas váltott jegyet.

A vonat egyenletes lüktetéssel szelte a sötétséget. Vaneau halkan lapozgatta az esti újságot, amikor a folyosó felől léptek zaja törte meg a szalon békéjét. Az új utas, egy magas, élére vasalt öltönyt viselő, láthatóan zaklatott úriember lépett be. Nem kért kávét, és a kabátját sem vetette le, csupán a mellényzsebéhez kapott, mintha valamit megszállottan ellenőrizne.

– Bocsássanak meg a zavarásért – mondta halkan, miközben szemei nyugtalanul cikáztak Vaneau és a kalauz között. – Csupán azt szeretném tudni... a kalauz úr nem talált egy viaszpecsétetes borítékot a hatos фуlke előtt?

Laurent megrázta a fejét. Vaneau felnézett az újságja mögül, s éles, mégis derűs tekintetével végigmérte a férfit. Észrevette, hogy az úriember cipőjének sarkán friss, nedves vörös agyag világít – olyan föld, amely nem Val-de-Lys peronjáról származott. A rejtély első, még apró és jelentéktelennek tűnő szála észrevétlenül szövődni kezdett a VIP hálókocsi csöndjében.

6. II/2. Új rejtély a hálókocsin — Rejtélyes karcolások és a vörös agyag

Mr. Poliniak

Az Intercontinental Express töretlen ritmusban száguldott az éjszakában Saint-Mireux irányába. A VIP szalon finom bársonyfoteljében ülve Monsieur Émile Vaneau komótosan emelte ajkához a csészéjét, miközben éles tekintete a láthatóan feldúlt új utason pihent. A férfi, aki Monsieur Delaunay néven mutatkozott be, idegesen simította végig zakója hajtókáját, próbálva leplezni remegő kezeit.

- A boríték csupán magántermészetű családi iratokat tartalmazott - magyarázta Delaunay, miközben tekintete a folyosó homályos szegleteit pásztázta. - Semmi értékeset, ami egy idegen számára hasznos lehetne.

- A családi ügyek rendszerint a legértékesebbek, legalábbis az érintettek számára - válaszolta Vaneau halk, kimért hangon. - Különösen, ha az ember olyan sietősen indul útnak, hogy a cipőjére tapadt vörös agyagot sincs ideje letörölni. Bár Val-de-Lys peronja tiszta mészfűből és kavicsból áll, a téглаégetőiről ismert előző megálló környéke pontosan ilyen árnyalatú földdel büszkélkedhet.

Delaunay egy pillanatra elhallgatott, s erőltetett mosoly jelent meg az arcán.

- Egy idős úrnak talán nem kellene mások lábbelijével foglalkoznia.

- Nem vitatom - jegyezte meg Vaneau száraz eleganciával. - De amikor Odakint koromsötét van, a tájban való gyönyörködés lehetőségei meglehetősen korlátozottak.

Ekkor Laurent, a fiatal kalauz lépett vissza a szalonba. Arcán tiszteletudó, ám aggodalmas kifejezés ült. Megállt Vaneau fotelje mellett, s halkán jelentette, hogy a hatos фуlke előtt ugyan nem talált elhagyott borítékot, ám a sárgaréz kilincsen friss, mély karcolások nyoma látható, mintha valaki szakszerűtlenül, de határozottan próbálta volna feszíteni a zárat.

Mielőtt Delaunay válaszolhatott volna, a folyosó távolabbi végéből tompa, fémes koppanás hallatszott, s a VIP hálókocsi zárt ajtói mögöl egy pillanatra elfojtott halk jajdulás szűrődött ki. A rejtély szálai a szalon csendjében még szorosabbra fonódtak.

7. II/3. Új rejtély a hálókocsin — Felfeszített zárok és a rezes gombú láda

Mr. Poliniak

A fémes koppanást követő némaság szinte tapinthatóvá vált a VIP hálókocsi szalonjában. Laurent kalauz habozás nélkül a zárt folyosóajtó felé lépett, miközben Monsieur Delaunay arca még sápadtabbra vált, mint addig bármikor. Monsieur Émile Vaneau ellenben csupán finom mozdulattal helyezte vissza porceláncsészéjét a csészealjra, mintha a hang csupán egy kissé félrenyomott zongorabillentyű lett volna a megszokott esti szimfóniában.

- Úgy tűnik, a megválaszolatlan kérdések türelmetlenebbek nálunk - jegyezte meg Vaneau csendesen, miközben felemelkedett kényelmes foteljéből. - Ha jól sejtem, a rejtélyes karcolások készítője nem várt meg bennünket a hatos fülke előtt.

Amikor átsétáltak a szomszédos folyosószakaszra, egy rezes gombú utazóláda hevert az átjáró szőnyegén, félig felborulva. Mellette egy középkorú hölgy állt, kezét a szívéhez szorítva; a szalonból nemrég távozott, csipkekendős Madame Vernier volt az, aki rémülten meredt a padlóra szórt tárgyakra. A láda kinyílt fedele alól félretolt selyemkendők és egy apró, sárgaréz záródású fadoboz tűnt elő — ám a fadoboz fedelét valaki hevenyészve feszegette fel, a pántjai meghajlottak.

- Csak... csak vissza akartam térni a fülkémbé! - dadogta Madame Vernier, és Delaunay-ra pillantott, akinek a tekintete rögtön a szétnyílt dobozra tapadt. - Valaki elrohant mellettem a sötétben, és nekem ütközött!

- Különös - fordult Vaneau féloldalasán Delaunay felé, s szemeiben halvány, fanyar fény csillant. - Ön azt mondta, Monsieur Delaunay, hogy a borítékban lévő magániratai senki más számára nem képviselnek értéket. Mégis, úgy tűnik, ezen a vonaton meglehetősen sokan sietnek félreértelmezni a tulajdonjog fogalmát. Vagy talán Madame Vernier doboza is az Ön családi örökségéhez tartozik?

- Ez abszurd feltételezés! - háborodott fel Delaunay, habár szemei idegesen cikáztak a láda és a folyosó végi kijárat között. - Semmi közöm e hölgy csomagjaihoz!

- Tény - bólintott Vaneau, s kesztyűs kezével óvatosan megérintette a kinyitott fadoboz peremét. - De az már kevésbé tekinthető véletlennek, hogy a doboz pántjain pontosan olyan mély, friss karcolások láthatók, mint a hatos fülke sárgaréz kilincsén. Úgy látszik, valaki egyetlen szerszámmal próbálja megoldani az összes esti gondját.

A szerelvény egyenletes zakatolással száguldott tovább a sötétségben, miközben Saint-Mireux elhagyott fényei már rég elmaradtak a vonat mögött. Laurent kalauz aggódva nézett Vaneau-ra, ám az idős detektív csupán elsimította zakója hajtókáját. A nyomok nem eltűntek, csupán újabb csomót kötöttek a rejtély szövevényes szálaira.

8. II/4. Új rejtély a hálókocsin — A téves gyanú és a rézlemezes zsebkés

Mr. Poliniak

Laurent kalauz óvatosan térdelt le a szőnyegre, hogy összegyűjtse Madame Vernier szétszóródott holmiját, miközben Monsieur Delaunay láthatóan alig várta, hogy kivonhassa magát a kellemetlen figyelem középpontjából. A VIP hálókocsi szűk folyosóján a feszültség szinte sűrűbb volt, mint a szalonból kiáramló szivarfüst. Émile Vaneau félrehajtotta zakója hajtókáját, és csendes alázattal hajolt a feltört fadoboz fölé.

– Ha jól értem a helyzetet, Monsieur Delaunay – szólalt meg Vaneau a rá jellemző kimért, nyugodt hangon –, mindenki azonnal arra a következtetésre jutott, hogy Ön próbálta megszerezni a doboz tartalmát. Hiszen Ön volt az, aki a leginkább aggódott az elveszett magániratai miatt.

– Maga engem gyanúsít, Monsieur Vaneau? – emelte fel a hangját Delaunay, bár a homlokán meglendülő izzadságcseppek nem a felháborodásról, sokkal inkább a riadalomról tanúskodtak.

– Egyelőre csak azt gondolom, hogy a látszat túlságosan is törekszik az Ön bűnösségének bizonyítására – válaszolta a detektív fanyar mosollyal. – És a látszat ritkán dolgozik ingyen. Nézze csak meg közelebbről ezt a feszítésnyomot. A sárgaréz perem nem kívülről, hanem belülről felfelé görbült meg. A zár nem a külső erőszaknak engedett, hanem a doboz belsejébe Rejtett rugós szerkezet pattant ki.

Madame Vernier hirtelen elhallgatott, s csipkekendőjét az ajkához szorította. A szőnyegen, a félretolt selymek között egy kisméretű, rézlemezes zsebkés csillant meg, amelyen nem a tulajdonosnő monogramja állt. A félrevezetés kísérlete nyilvánvalóvá vált: valaki szándékosan rendezte úgy a jelenetet, hogy a gyanú árnyéka Delaunay-ra hulljon, miközben az igazi elkövető a zavart kihasználva egyre közelebb került a valódi céljához.

– Azt hiszem, a rejtélyes idegen, aki Madame Vernier-nek ütközött, pontosan tudta, mit csinál – jegyezte meg Vaneau, miközben zsebre tette a kesztyűs kezét. – De a kapkodás mindig nyomot hagy maga után. A szerelvény hamarosan Elberen állomására ér, és addigra a hiányzó láncszemek is a helyükre kerülnek.

A vonat kerekének ütemes ritmusa nem csillapodott, ahogy az Intercontinental Expressz tovább száguldott az éjszakában, elhagyva a sínek melletti néma fasorokat.

9. II/4. Új rejtély a hálókocsin — Ezüstszálak és a félreértett zsákmány

Mr. Poliniak

A nyomok nem tűntek el, csupán újabb réteget kaptak a VIP hálókocsi félhomályos folyosóján. Monsieur Émile Vaneau lassan előrehajolt, s csillogó tekintettel vizsgálta meg a kinyitott fadoboz meghajlott sárgaréz zárját. Laurent kalauz tisztelettudó távolságból, de megfeszült figyelemmel tartotta a zseblámpa fényét, miközben Monsieur Delaunay láthatóan egyre kellemetlenebbül érezte magát a kialakult helyzetben.

– Nyilvánvalóan egy közönséges besurranó tolvajról van szó – jelentette ki Delaunay hűvösnek szánt, de kissé remegő hangon. – Valaki kihasználta a sötétséget, s most próbálja a felelősséget másokra hárítani.

– A közönséges tolvajoknak van egy elvitathatatlan erényük: a hatékonyság – jegyezte meg Vaneau elgondolkodva, miközben csipeszéért nyúlt a zakója belső zsebébe. – Nem töltenek percek egy sárgaréz pánt feszegetésével a nyílt folyosón, ha a láda tartalmát egyetlen határozott mozdulattal is magukkal vihetnék. Ráadásul a közönséges tolvaj ritkán hagy maga után finom szövésű ezüstszálat a feszegetett zár fogai között.

Madame Vernier halkán felszisszent, és reakciója nem maradt észrevétlen. Vaneau a csipesz hegyével óvatosan kiemelte a doboz pereméről a csillogó textildarabkát, majd elégedetten megforgatta a fényben. Delaunay arca erre még jobban elkomorult.

– Ön szerint ez bizonyít bármit is? – horkantott fel a férfi. – Ezen a vonaton tucatnyian hordanak elegáns ruhákat! Akár az én zakómról is származhatna, vagy bárki máséről a VIP osztályon!

– Valóban – bólintott megértően Vaneau. – Csakhogy az Ön zakója tiszta gyapjú, Monsieur Delaunay, míg ez az ezüstszál egy olyan hímzett zsebkendő sarkából való, amelyet kizárólag a négyes fülke lakója használt a vacsoránál. Úgy tűnik, a félrevezetés, amelyet eddig mindannyian a boríték eltűnésének hittünk, sokkal rétegzettebb, mint gondoltuk. A tettes nem elvenni akart valamit e dobozból, hanem elrejtteni benne.

Laurent kalauz halk köszörüléssel jelezte jelenlétét, míg a szerelvény ütemes csikorgással vett be egy éles kanyart a sötétben. Az Intercontinental Expressz feltartóztatathatatlanul haladt tovább az éjszakában, s a folyosó ablakán túl már derengeni kezdtek Elberen állomásának első külső jelzőfényei. Vaneau elrakta a kis fémcsipeszt, s elégedett mosollyal simította meg ősz bajuszát: a mozaikdarabok lassan, de elkerülhetetlenül kezdtek a helyükre kerülni.

10. II/5. Új rejtély a hálókocsin — A rejtett rekesz és a hímzett selyem

Mr. Poliniak

Elberen állomásának sárgás fényei lassan elmaradtak az ablakok mögött, ahogy az Intercontinental Expressz kiegyensúlyozott morajlással visszatért az éjszakai sínek ritmusába. A VIP hálókocsi folyosóján Monsieur Émile Vaneau nem siettette a válaszokat. Hűvös tapintatossággal emelte meg a kinyitott láda belső válaszfalát, amely alatt, a sárgaréz pánt védelmében, egy vékony, gondosan összehajtott selyempapír lapult.

– Úgy tűnik, a feltételezett veszteség valójában egy felettébb körültekintő megőrzési kísérlet volt – jegyezte meg Vaneau halkan, miközben Laurent kalauz készségesen közelebb emelte a zseblámpát. – Egy valódi besurranó tolvaj aligha vesződött volna azzal, hogy egy rejtett rekeszbe csúsztassa a legértékesebbnek vélt iratot, mielőtt látványosan felfeszíti a külső zárat.

Madame Vernier önkéntelenül elsimította elegáns selyemruhája hajtását, s tekintete egyetlen feszült pillanatra a saját kézitáskájára tévedt.

– Bocsásson meg, fődetektív úr, de még mindig nem látom be, miért kellene egy apró ezüstszálból messzemenő következtetéseket levonni – mondta kimérten, bár a hangja a kelleténél egy árnyalattal élesebben csengett. – Az efféle díszítések nem egyediek a VIP osztályon.

– Valóban nem – bólintott megértően Vaneau, s száraz, elegáns mosoly suhant át az arcán. – Ám a hímzett szálak ritkán akadnak fenn önállóan a láda pántján, hacsak nem sietős mozdulatok kíséretében kerülnek kapcsolatba a fémkapoccsal. Az ember a legkörülbíróbb szándék közepette is elkövetheti a legkisebb figyelmetlenséget.

Monsieur Delaunay karba font kézzel, gyanakvóan horkantott fel.

- Ön tehát azt állítja, hogy a félrevezetés szándékos volt? Ez felette képtelen gondolat!
- A tények ritkán törődnek azzal, mi tűnik képtelenségnek, Monsieur Delaunay – válaszolta Vaneau teljesen higgadtan. – Csupán azzal, mi történt valójában.

A szerelvény ütemes robogással haladt tovább az éjszakában a következő állomás, Chantenay felé. Vaneau óvatosan lezárta a ládát, s elégedetten konstataálta, hogy a felderítés szakasza a végéhez közeledik: a hiányzó részletek lassan, de elkerülhetetlenül Kirakóssá állnak össze.

11. II/6. Új rejtély a hálókocsin — Halvány tintafoltok és az óvatos gyanú

Mr. Poliniak

A hálókocsi selyemtapétás folyosóján a fali lámpák meleg fénye alig láthatóan vibrált a sínek egyenletes lüktetésére. Monsieur Émile Vaneau nagy gondossággal hatogatta ki a rejtett rekeszből előkerült selyempapírt, ügyelve arra, hogy a papír sarkában látható, halvány kék tintafolt ne sérüljön.

- Ez a csomagolás nem csupán óvintézkedés volt – jegyezte meg Vaneau halkan, felpillantva a feszülten várakozó társaságra. – Sokkal inkább egy olyan üzenet, amelyet a megtalálójának szántak, nem pedig a véletlennek.

Monsieur Delaunay türelmetlenül megigazította zakója hajtókáját, s lépett egyet a keskeny folyosón.

- Bocsásson meg, fődetektív úr, de nem túlzás egyetlen tintafoltból messzemenő következtetéseket levonni? Bárki elejthette azt a tollat a kocsiban.

- Bárki, valóban – válaszolta Vaneau száraz, kimért mosollyal. – Kivéve azokat, akik a mai estén kizárólag fekete tintával írtak a szalonkocsiban. A kék tinta manapság a diplomáciai levelezés sajátos privilégiuma.

Madame Vernier önkéntelenül elrejtette finom bőrkesztyűs kezét a táskája mögé. Vaneau tekintete egyetlen másodpercre megpihent a mozdulaton, ám nem tette szóvá; a jó időzítés a nyomozásban éppolyan fontos, mint a vasúti menetrendben.

- Ön mindig ilyen bosszantóan magabiztos? – kérdezte a hölgy hűvös eleganciával,

próbálva leplezni a hangjában bujkáló feszültséget.

– Nem, Madame – felelte Vaneau higgadtan. – Csak akkor, amikor a részletek túlságosan igyekeznek elrejteni magukat.

Laurent kalauz tisztelettel tudóan visszalépett, miközben az Intercontinental Expressz fékei halkan felszisszentek, jelzve, hogy a szerelvény lassan csökkenti a sebességét. A kocsik ablakán túl feltűntek Chantenay állomásának hűvös, lámpafényes peronjai, s a felderítés szakasza egy újabb, még tisztább megvilágításba helyezte az eseményeket.

12. II/7. Új rejtély a hálókocsin — Lopakodó árnyak és a félbehagyott üzenet

Mr. Poliniak

A Chantenay állomás gázlámpáinak sárgás fénye végigsiklott a VIP hálókocsi polírozott faburkolatán, ahogy az Intercontinental Expressz csikorgó fékekkel megállt a peron mellett. A folyosó feszült csendjét csupán a mozdony távoli, ritmikus gőzfúvása törte meg. Monsieur Émile Vaneau aprólékos gonddal tette el a kék tintafojtos selyempapírt, majd tekintetét lassan a jelenlévőkre emelte.

Monsieur Delaunay türelmetlenül megköszörülte a torkát, és feszengve igazított egyet az ingujján. – Ugyan, fődetektív úr, egyetlen tintafojtóból és egy összehajtott papírlapból aligha lehet felelősségre vonni bárkit is. A diplomáciai mentesség amúgy is komoly dolog.

– A diplomáciai mentesség valóban védelmet nyújt a kellemetlen kérdések ellen – válaszolta Vaneau halk, kimért hangon. – A tények ellen azonban, sajnálatos módon, a legmagasabb rangú útlevél sem nyújt védelmet.

Madame Vernier hűvös tekintettel méregette a nyugalmazott fődetektívet, miközben bőrkesztyűs kezével apró, ideges mozdulatot tett a táskája pántján. – Ön úgy beszél, mintha máris mindent tudna, Monsieur Vaneau. Nem tart attól, hogy a túlzott magabiztosság vakvágányra vezeti?

– A magabiztosság veszélyes luxus lenne az én koromban, Madame – felelte Vaneau egy halvány, elegáns mosoly kíséretében. – Én csupán a megfigyeléseimre hagyatkozom. És a megfigyeléseim szerint valaki a társaságban túl sokat fáradozott azzal, hogy ne

hagyjon nyomot, miközben a legnyilvánvalóbb részletről feledkezett meg.

Laurent kalauz halk léptekkel közeledett a folyosón, tálcáján egy frissen pecsételt távirattal. Az ablakon túl a chantenay-i hordárok zaja lassan elült, s a kocsiajtók hűvös fémes csattanással záródtak be. Az szerelvény halkan zökkenve indult meg a következő állomás, Salignac irányába, miközben a felderítés szakasza a végéhez közeledett, s a szálak már láthatóan egyetlen elkerülhetetlen csomópont felé mutattak.

13. II/8. Új rejtély a hálókocsin — A salignaci peron és a leleplezett álarc

Mr. Poliniak

A VIP hálókocsi selyemtapétás szalonjában szinte megállt a levegő. Monsieur Delaunay feszülten igyekezett megőrizni diplomáciai tartását, míg Madame Vernier idegesen simította végig finom bőrkesztyűjét. Monsieur Émile Vaneau ekkor kimért mozdulattal benyúlt a mellényzsebébe, és elővette régi ezüst zsebóráját. Egy halk kattanással kinyitotta, egyetlen pillantást vetett egyenletes mozgására, majd halkan megszólalt:

– Pontosan hat perc múlva Salignac állomásra érkezünk.

A jelenlévők mind közelebb léptek, mint akik tudják, hogy a visszaszámlálás elkezdődött. Vaneau nyugodt hangon folytatta a levezetést. Lépésről lépésre idézte fel az eseményeket: mindenki azt hitte, hogy a rejtélyes üzenet és a felfeszített záruk egy külső behatoló munkáját dicsérik. A rezes gombú láda és a rézlemezes zsebkész csupán gondosan felépített elterelés volt – a félrevezetés, amely tévútra terelte a gyanút.

– A valódi igazság azonban mindig a legkisebb, látszólag jelentéktelen részletben rejtőzik – mondta Vaneau, és hangjában finom, elegáns él bujkált. – A kék tintafolt nem a boríték lezárásakor keletkezett, hanem a sietős felbontásakor. És csupán egyetlen ember visel olyan ritka, importált selyembélésű kesztyűt, amely magába szívta ezt a sajátos pigmentet.

– Ez képtelenség! – csattant fel Madame Vernier, de a hangja megbicsaklott. Vaneau halványan elmosolyodott, felállt, és éppen kimondta volna a végső konklúziót:

– A leleményes elkövető tehát nem más, mint...

Abban a pillanatban a vonat hirtelen nagyot fékezett. Fémes csikorgás futott végig a

szerelvényen, a kristálypoharak megcsörrentek az asztalkán, és az Intercontinental Expressz lassan, méltóságteljesen begördült Salignac állomás gázlámpás peronja mellé. A hálókocsi nehéz tölgyfa ajtaja halkan sziszegve kitárult. A peronon már két helyi nyomozó várakozott, akik habozás nélkül beléptek a folyosóra. A vezetőjük röviden körbehordozta a tekintetét a szalonban lévőkön, majd határozott léptekkel Madame Vernier elé lépett.

- Letartóztatom Önt a törvény nevében, diplomáciai iratok eltulajdonítása és elkövetett csalás ügyében.

- ...Madame Vernier - fejezte be halkan Vaneau a félbeszakadt mondatát, mintha a hatóságok pontosan az ő forgatókönyve szerint érkeztek volna.

A letartóztatott hölgyet szó nélkül kísérték le a vonatról. A peronon felzúdult a szokásos állomási zsivaly: néhány utas leszállt, míg újak léptek a kocsiba. Laurent kalauz megkönnyebbülten sóhajtott fel, miközben az új érkezők poggyászeit igazgatta. Egy magas, szürke kalapos úr lépett be a VIP hálókocsi folyosójára, aki görcsösen ragaszkodott egy szokatlanul könnyű, mégis duplán zárt fémkofferhez, és elutasítóan intett a kalauznak. Vaneau csendesen zsebre tette az ezüstórát, és elgondolkodva figyelte az új utast. Az ajtók becsukódtak, s a szerelvény komótosan kigördült a salignaci állomásról a sötét éjszakába.

14. III/1. Új rejtély a hálókocsin – Füstös lámpások és a megkésett utazó

Mr. Poliniak

Egy magas, sötét köpenyes úriember lépett a VIP hálókocsi folyosójára, kezében egy szokatlanul nehéz, rézveretes táskával. Laurent kalauz udvarias fejhajtással segítette fel a poggyászt, miközben Monsieur Émile Vaneau a szalon sarkából, langyos teáját kortyolva, csendesen figyelte az új jövevényt. Salignac állomás gázlámpáinak halvány fénye lassan elenyészett a sötét ablaküvegeken, ahogy az Intercontinental Expressz ismét felgyorsult a kanyargós síneken.

A megszokott, ütemes robogás gyorsan visszahozta a VIP kocsiba a megszokott nyugalmat. Monsieur Delaunay, megkönnyebbülve, hogy a korábbi kellemetlen

diplomáciai incidens megoldódott, illedelmesen elkészönt Vaneau-tól, és visszavonult a fülkéjébe. Az újonnan érkezett utas, aki Herr Lindner néven mutatkozott be, egy ritka drágakövekkel foglalkozó szakértőként írta le magát. Tartása kimért volt, ám tekintete újra meg újra a folyosó felé tévedett, valahányszor a személyzet egy-egy tagja elhaladt a szalon előtt.

– Kellemes este ez az utazásra, nem gondolja, Monsieur? – kérdezte Lindner, miközben feszülten igazította meg a zakója hajtókáját.

– Kétségtől – válaszolta Vaneau száraz eleganciával. – A vonatnak megvan az a csodálatos tulajdonsága, hogy rendületlenül halad előre, függetlenül attól, hogy az utasok mit próbálnak elrejteni a csomagjaikban.

Ahogy az éjszaka előrehaladt, a szerelvény egyenletesen száguldott a következő állomás, Saint-Mireux felé. Laurent kalauz éppen egy friss tálcányi kamillateával lépett volna be a szalonba, amikor a szomszédos folyosószakasról hirtelen éles, fémes kattanás, majd egy elfojtott felkiáltás hallatszott.

Herr Lindner pillanatokkal később riadtan rohant ki a fülkéjéből, arcából minden szín kiszaladt. Kezében csupán a rézveretes táska elvágott pántját tartotta; a nehéz láda zára nyomtalanul eltűnt, a bársonybélésű belső rekesz pedig teljesen üresen tátongott.

15. III/2. Új rejtély a hálókocsin – Átvágott bőrszíjak és a néma szemtanú

Mr. Poliniak

Monsieur Émile Vaneau rendkívül kimérten tette le teáscsészéjét a kis kerek asztalra, mielőtt felállt volna. Herr Lindner keze szemmel láthatóan remegett, ahogy a vastag bőrszík elnyűttnek tűnő, ám valójában borotvaéles szerszámmal átvágott végét mutatta. Laurent kalauz a szomszédos ajtajában állt, tálcáján a gőzölgő kamillateával, és döbbenten figyelte a VIP hálókocsi szalonjában uralkodó váratlan zűrzavart.

– Nyugodjon meg, mein Herr – mondta Vaneau halkan, miközben finom mozdulattal átvette a bőrdarabot. – A kétségbeesés ritkán segített még megtalálni az elveszett tárgyakat, ellenben kiválóan alkalmas arra, hogy elfedje a legfontosabb nyomokat. Kérem, vezessen a fülkéjébe.

A drágakőszakértő szobájában tiszta rend uralkodott. A rézveretes táska helye még tisztán látszott az asztalt borító plüsterítő benyomódásán, ám magának a ládának nyoma sem volt. Az ablak zárva állt, a függönyök mozdulatlanul csüngtek, és a szűk helyiségben semmi sem utalt erőszakos behatolásra vagy dúlásra.

– Egyetlen pillanatra fordultam csak el! – méltatlankodott Lindner, miközben homlokáról egy zsebkendővel törölgette az izzadságot. – A szellőzőt akartam beállítani, mert túl meleg volt. Mikor visszafordultam, a nehéz láda már sehol sem volt! Felháborító! Maga szerint hogyan lehetséges ez?

– A fizika törvényei szerint meglehetősen nehezen – felelte Vaneau száraz eleganciával, miközben hajolt meg kissé, hogy átvizsgálja a padlószőnyeget. – Egy rézveretes, súlyos doboz ritkán tanul meg repülni zárt ablak mellett. A vágás a szíjon pedig meglepően egyenes egy olyan elkövetőtől, akinek elvileg sietnie kellett.

Laurent kalauz bizonytalanul megköszöri a torkát. Állítása szerint senki nem haladt át a folyosón, mióta elhagyák Salignacot. Ahogy a szerelvény ütemes zakatolással lassítani kezdett Saint-Mireux állomás közeledő fényei felé, Vaneau tekintete a fülke ajtajának rézkilincsére tapadt. A rejtély kibontakozott, de a megoldás szálai még mélyen a félhomályban rejtőztek.

16. III/3. Új rejtély a hálókocsin — Poros rézveretek és a leplezett időkésés

Mr. Poliniak

Saint-Mireux állomása villanásszerűen maradt el a VIP hálókocsi ablakai mögött, miközben az Intercontinental Expressz újabb lendületet vett az éjszakában. Herr Lindner türelmetlenül törölgette homlokát, miközben Monsieur Émile Vaneau nagy lupe nélkül, csupán félrebillentett fejjel tanulmányozta a fülke ajtófélfáját és a padlót.

– Ön szerint a tolvaj még mindig a vonaton van? – kérdezte Lindner fojtott, ingerült hangon. – Vagy egyszerűen kidobta a ládát az ablakon a nyílt pályán? Az a doboz pótolhatatlan smaragdokat tartalmazott!

– Ha valaki veszi a fáradságot, hogy átvágjon egy vaskos bőrszíjat, ritkán teszi azért, hogy a zsákmányt a szélnek eresztse – jegyezte meg Vaneau halkán, miközben

ujjbegyével végigsimított a rézkilincs alatti apró, szinte láthatatlan karcoláson. – A szándékos rongálás mindig több időt vesz igénybe, mint az, hogy egyszerűen elvigyünk valamit, ami nincs odarögzítve.

Laurent kalauz bűnbánóan állt a keskeny folyosó küszöbén. – Monsieur Vaneau, megesküszöm, hogy Salignac óta egyetlen idegen utas sem lépett be ebbe a szektorba. A szalonban is csend volt, csak az úriember kért meleg teát.

– És Ön természetesen azonnal teljesítette a kérését, ami felettébb dicséretes – felelte a detektív egy halvány, udvarias mosoly kíséretében. – A túlzott figyelmesség azonban néha kiváló takarót nyújt a figyelmetlenségnek. Nem a hiányzó kalauzt hibáztatom, Laurent. Sokkal inkább azt a tényt, hogy a bőrszój átvágott felülete nem friss.

Herr Lindner megdermedt, s a keskeny zsebkendő megállt a kezében. – Hogy mondja?

– A bőrszój rostjai között apró, rászáradt olajfilmet találtam, ami bizonyítja, hogy a vágás nem az elmúlt tíz percben történt – magyarázta Vaneau hűvös pontossággal, miközben visszasétált a kis szalonba, és helyet foglalt a karosszékekben. – A táska nem az Ön szeme láttára tűnt el, mein Herr. Csupán most vették észre a hiányát. És míg a szerelvény Vevray felé közeledik, nekünk át kell gondolnunk, miért volt szüksége valakinek arra, hogy Ön csak most döbbenjen rá a veszteségre.

17. III/4. Új rejtély a hálókocsin – Ólomzárványok és a téves időzítés

Mr. Poliniak

– Ön szerint a saját figyelmetlenségemet kellene gyanúsítanom? – méltatlankodott Herr Lindner, miközben gépiesen összehajtogatta selyemzsebkendőjét. – A láda az ablak melletti asztalkán állt, amikor elhagytam a fülkét!

– Egyelőre csak azt valószínűsítem, hogy az Ön emlékezetét megelőzték az események – felelte Monsieur Émile Vaneau halkan, miközben visszasétált a VIP hálókocsi elegáns, plüssfotelekkel berendezett szalonjába. – A tények néha különös humorérzéssel rendelkeznek, különösen, ha ólomzárványokról és elszáradt bőrszójakról van szó.

Laurent kalauz idegesen igazította meg az egyenruhája gombjait. – Ha a vágás nem most történt, Monsieur Vaneau, akkor a tolvaj nem is lépett be a szektorba Saint-Mireux

óta?

- Pontosan így van - bólintott a nyugalmazott fődetektív, miközben felvett az asztalról egy finom porcelán csészét, majd visszatette a helyére. - A félrevezetés lényege éppen az volt, hogy Önök mindannyian a jelenlegi pillanatra figyeljenek. A bőrszíjat még a felszállás előtt gyengítették meg, a láda helyén álló nehéz fémdoboz pedig csupán a súlyt volt hivatott utánózni, hogy a hiány ne tűnjön fel azonnal. A tolvaj nem elvitt valamit a vonaton, hanem itt hagyott valamit, ami nem oda való.

- Ez képtelenség! - csattant fel Lindner. - Maga szerint valaki szándékosan csapott be engem, csak hogy időt nyerjen?

- A képtelenség csupán egy olyan lehetőség, amivel még nem állt szándékunkban megismerkedni - jegyezte meg Vaneau szinte szórakozottan, majd kinézett a sötét ablakon. A szerelvény ütemes zakatolással gyorsított a kanyargós síneken, ahogy Vevray állomása felé közeledett. - A kérdés most már csupán az, hogy a láda valódi tartalma mikor hagyta el a fülkét, és ki volt az az utas, aki túlságosan is ügyelt rá, hogy ne látszódjon sürgetőnek a dolga.

18. III/5. Új rejtély a hálókocsin — A cserélt nehezék és a pontosság ára

Mr. Poliniak

A VIP hálókocsi elegáns szalonjában összegyűlt társaság feszülten figyelte az ősz hajú úriembert. Monsieur Émile Vaneau lassan benyúlt a mellényzsebébe, és elővette régi ezüst zsebóráját. Egy halk kattanással kinyitotta, egyetlen pillantást vetett a finom csiszolású számlapra, majd nyugodtan az egybegyűltekre emelte tekintetét.

- Pontosan hat perc múlva Pont-Valais állomásra érkezünk - mondta csendesen, miközben az óra fedelét magától értetődő természetességgel visszapattintotta.

- Valamennyien azt hittük, hogy a rablás az elmúlt órákban, menet közben történt - folytatta Vaneau, miközben megállott a szalon középső asztala mellett. - Herr Lindner méltatlankodása teljesen meggyőzőnek tűnt, a bőrszíjak friss vágása pedig a jelenre terelte a figyelmet. A félrevezetés kulcsa azonban nem a hiányban, hanem a többletben rejlett. A fém dobozban, amelyet a nehéz láda helyén hagytak, ólomzárványok

maradványai voltak. A tolvaj nem elvitt valamit a vonaton, hanem előre kiszámított súlyt hagyott itt, hogy a cserét ne vegyék azonnal észre.

- De ki tehetett ilyet? - kérdezte Laurent kalauz elfehéredett arccal.

- Csupán az, aki pontosan ismerte a láda tartalmát, és akinek módjában állt a csomagok rendezése még a felszállás előtt - pillantott Vaneau a székén fészkelődő utasra. - A biztosítási összeg megszerzéséhez nem kellett más, mint egy teherbíró másolat és a saját emlékezetének szándékos átírása. Amikor kimondanám, hogy az elkövető nem más, mint...

A mondat félbeszakadt. Az InterContinental Express hirtelen nagyot fékezett. A csiszolt kristálypoharak megcsörrentek az asztalújakon, a szerelvény kerekei élesen csikorgó hangot adtak ki, majd a vonat méltóságteljesen begördült Pont-Valais fényben úszó peronjára.

Az ajtók sziszegve kinyírtak. A peronról két helyi nyomozó lépett fel a hálókocsi folyosójára. A vezetőjük határozott léptekkel belépett a szalonba, röviden körbehordta a tekintetét, majd közvetlenül a sápadt utas elé állt.

- Letartóztatom Önt a törvény nevében, szándékos csalás és hamis vádak ügyében - jelentette ki a nyomozó, miközben az érintett csuklójára kattant a bilincs.

- ...mint maga Herr Lindner - fejezte be Vaneau a félbeszakadt mondatát kimérten, mintha a rendőrség csupán az ő pontos időzítéséhez igazodott volna.

A letartóztatott férfit elvezették. A peronon néhány utas leszállt, míg mások felkapaszkodtak a VIP hálókocsi lépcsőjén. Laurent kalauz megkönnyebbülten sóhajtott fel, és nekilátott az új vendégek fogadásának. Az egyik újonnan érkező, fekete kalapos úr túlságosan is ügyelt rá, hogy ne ejtse le az apró, lakkozott fadobozt, amelyet a karja alatt szorongatott.

Monsieur Émile Vaneau csöndesen figyelte a jelenetet a szalon ablakából. Az ajtók becsukódtak, és a szerelvény kiegyensúlyozott zakatolással lassan elindult a következő állomás felé. Az új utasokkal együtt megérkezett a következő rejtély első, még jelentéktelennek tűnő mozzanata is.

19. IV/1. Új rejtély a hálókocsin — A bársonytok és az eltévedt kulcs

Mr. Poliniak

A fekete kalapos úr határozott léptekkel haladt végig a VIP hálókocsi folyosóján, nyomában egy hordárral, aki láthatóan alig bírta a sötétbarna, vaskos fémcsatokkal lezárt ládát. Laurent kalauz zsebkendőjével megtörölte a homlokát, és megkönnyebbült hajlongással üdvözölte az új érkezőt, miközben az InterContinental Expressz zökkenőmentesen kigördült Pont-Valais lámpafényes peronjáról, hogy felgyorsulva vágjon neki az éjszakának Osterwick irányába.

Monsieur Émile Vaneau kényelmesen elhelyezkedett a szalon plüssfotelében, és az asztalára helyezett gőzölgő teáscsészét nézte. A régi ezüst zsebóra már visszakerült a mellényzsebébe, megszokott helyére, jelezve, hogy a pontosságra vágyó Herr Lindner esete végleg lezárult. A nyugalmazott fődetektív arcán halvány, kimért mosoly suhant át, ahogy meghallotta a kalauz elfojtott sóhaját.

– Úgy tűnik, Laurent, a vonaton a csend mindig csak átszállójegyre jogosult – jegyezte meg Vaneau szelíden, miközben egy finom mozdulattal felemelte a csészét. – A nyugalom ritka vendég, ám amíg felszolgálják a megfelelő teát, nem panaszkodhatunk.

– Igaza van, Monsieur Vaneau – válaszolta Laurent, miközben átrendezi a kristálypoharakat a tálcán. – Azt hittem, ez az este már csendben telik el. Bár az új utasunk, Monsieur Gautier, eléggé türelmetlennek tűnik. Külön kérése volt, hogy a csomagját azonnal a fülkéjébe vigyék, és senki se nyúljon hozzá.

Ebben a pillanatban a sötét kalapos úr lépett be a szalonba. Elegáns, sötétkék kabátot viselt, s bár mozdulatai udvariasak voltak, tekintete nyugtalanul cikázott a helyiség bútorai és a jelenlévők között. A kezében egy kis, bársonnyal borított dobozt tartott, amelyet olyan szorosan ölelt magához, mintha az élete függne tőle. Megállt a szalon közepén, és kimérten megszólalt:

– Bocsánat a zavarásért... Meg tudná mondani valaki, hogy a VIP fülkék zárai teljes biztonságot nyújtanak-e az éjszaka folyamán?

– Természetesen, uram – válaszolta Laurent büszkén. – Az InterContinental Expressz VIP hálókocsijában az utasok értékei tökéletes biztonságban vannak.

Vaneau csendben figyelte az utast. Észrevette, hogy a férfi kesztyűs kezén a bársonytok zárja csupán félig volt lepattintva, és a sarkából egy keskeny, aranyozott papírcsík lógott ki – egy olyan okmány szegélye, amelyet láthatóan kapkodva rejtettek el. Amikor a férfi megfordult, a tok aljából egy apró, fémes koccanással kiesett egy kisméretű, vésett rézkulcs, és végiggördült a szőnyegen, pontosan a detektív cipője mellett állva meg.

– Úgy vélem, uram, ez az Ön tulajdona – mondta Vaneau, és anélkül, hogy lehajolt volna, cipője orrával finoman a férfi felé gurította a tárgyat. – Bár a kulcsok természetükből fakadóan szeretnek elveszni, a rejtélyek legtöbbször éppen velük kezdődnek.

20. IV/2. Új rejtély a hálókocsin — A törött pecsét és a néma aggodalom

Mr. Poliniak

– Úgy vélem, uram, ez a kis tárgy túlságosan sietve kívánt elszabadulni – mondta Monsieur Vaneau csendesen, miközben lehajolt, és leheletfinom mozdulattal felvette a rézkulcsot a szőnyegről.

Gautier arca egy pillanatra elfehéredett. Szinte kikapta a kulcsot a nyugalmazott detektív kezéből, majd gyorsan besülylesztette kabátja mély zsebébe. Kétségbeesett igyekezettel próbált uralkodni magán, ám a homlokán kiütkező apró izzadságcseppek elárulták belső feszültségét.

– Köszönöm – morogta fojtott hangon. – Csupán egy jelentéktelen apróság. Egy régi íróasztal kulcsa, semmi több.

– A jelentéktelen apróságok rendelkeznek azzal a kellemetlen tulajdonsággal, hogy a legrosszabb pillanatban szeretnek elgurulni – jegyezte meg Vaneau egy halvány mosoly kíséretében, majd kortyolt egyet a teájából. – És általában éppen akkor, amikor valaki a legnagyobb gondossággal próbálja elrejteni őket.

Gautier nem válaszolt. Sarkon fordult, és sietős léptekkel a VIP fülkéje felé indult. Laurent kalauz elképedve nézett a távozó utas után, majd gondosan elrendezte a szalonzsák szélén felejtett szalvétákat. A vonat közben egyenletes ütemben száguldott az éjszakában Vandrecourt irányába.

Néhány perccel később halk, tompa puffanás hallatszott a folyosó végéről, amelyet egy

elfojtott felkiáltás követett. Laurent azonnal elindult a hang irányába, Vaneau pedig kimért, kényelmes léptekkel követte őt. Gautier fülkéjének ajtaja félig nyitva állott: a férfi a padlón térdepelt, s a sötétbarna láda fedele fel volt hajtva.

A láda belsejében sűrűn telepakolt, nehéz kötegekben álló iratok feküdtek. Ám a legfelső mappa vörös viaszpecsétje frissen törött volt, s a bársonytokból kilógó aranyozott papírcsík párja hiányzott. Gautier rémülten nézett fel a belépőkre.

– Valaki... valaki hozzányúlt a csomagomhoz! – nyögte ki. – Amíg a szalonban voltam!

21. IV/3. Új rejtély a hálókocsin — A hiányzó szalag és a kettős árnyék

Mr. Poliniak

Monsieur Vaneau nem sietett. Megfontolt, halk léptekkel lépte át a VIP fülke küszöbét, majd megállt Laurent kalauz mellett, és finoman félredöntött fejjel szemlélte a padlón fekvő ládát. Gautier még mindig a szőnyegen térdepelt, s ujjai idegesen remegtek a felhajtott fedél peremén.

– Ez képtelenség! – pattant fel Gautier, miközben igyekezett eltakarni a nyitott rekeszt. – Valaki behatolt ide, mialatt a szalonban teáztam! A törött pecsét és a hiányzó aranyozott papírcsík mindent bizonyít. A vonat biztonsága egyszerűen katasztrófa!

Laurent kalauz zavartan igazította meg a sapkáját, s óvatosan Vaneau felé pillantott, mintha a nyugalmazott detektív tekintetéből próbálna támaszt meríteni. Vaneau azonban csupán a zsebéből kihúzott makulátlan, fehér zsebkendőjével törölte meg a szemüvegét, mielőtt megszólalt volna.

– Ön úgy véli, uram, hogy egy tolvaj alig két perc alatt kinyitotta a kabinját, feltörte a ládáját, elvitt egyetlen szalagot, majd gondosan visszahúzta maga mögött a zár nyelvéjét? – kérdezte Vaneau elgondolkodva.

– Pontosan ez történt! Maga talán kételkedik a szavaimban? – csattant fel Gautier, s szemeiben ingerült villámok cikáztak.

– Egyáltalán nem – felelte Vaneau higgadtan, miközben a szemüvegét visszatette az orrára. – Csupán feltűnt, hogy a viaszmorzsák nem kifelé, a padlóra hullottak, hanem a láda belsejében, a papírok tetején pihennek. A tolvajok általában sietnek, s a fizika

törvényei ritkán alkalmazkodnak az ő menetrendjükhöz.

Gautier torka kiszáradt, elfojtott egy káromkodást, de nem tudott mit válaszolni. Laurent kalauz halk megkönnyebbüléssel sóhajtott fel, miközben a szerelvény egyenletesen ringott a sötét síneken. Az InterContinental Expressz feltartóztathatatlanul robogott tovább Saint-Mireux irányába, a fülkében rekedt csöndben pedig a megválaszolatlan kérdések súlya egyre nehezebbé vált.

22. IV/4. Új rejtély a hálókocsin – A félreértett nyom és a selyemkesztyű

Mr. Poliniak

Monsieur Gautier zavara csak egyetlen futó pillanatig tartott, mielőtt igyekezett visszanyerni elbizakodott tartását. Zsebre vágta a kezét, s a nyitott ládára mutatott.

– Akárhogy is történt, a tény tény marad, Vaneau úr! A feljegyzéseim hiányoznak, és ez az apró incidens komoly fenyegetést jelent a társaság érdekeire. A kalauz kötelessége, hogy azonnal értesítse a hatóságokat a legközelebbi megállóban!

Laurent kalauz aggodalmasan lépett egyet előre, de Monsieur Vaneau csendes kézmozdulattal megállította. A nyugalmazott detektív lassan a fülke kis asztalkájához sétált, ahol egy félig kiürült teáscsésze állt. Megkoppintotta a porcelán szélét a körmével, s a halk, tiszta csengés betöltötte a fülkét.

– A vakmerő tolvaj teóriája kétségkívül roppant drámai, Gautier úr – jegyezte meg Vaneau finom, kimért mosollyal. – Csupán egyetlen apróság nem illik a képbe. Ön azt állította, hogy a szalonban teázott, amikor az eset történt. A csészéjében lévő tea azonban még mindig gőzölög, miközben a láda rézveretén lévő friss ujjlenyomatok selyemkesztyű használatára utalnak. Arra a finom selyemre, amely jelenleg az Ön zakójának jobb zsebéből lóg ki.

Gautier arca egy árnyalatnyit elfehéredett, s önkéntelenül a zsebéhez kapott.

– Ez... ez tiszta képtelenség! Csak a hideg ellen húztam kesztyűt! Nem vádolhat meg azzal, hogy a saját tulajdonomat dézsmálom fel!

– Dehogyan vádolom, uram – felelte Vaneau száraz eleganciával. – Egyelőre csupán azt állítom, hogy a félrevezetés néha kényelmesebb, mint a teljes igazság. Mindenki azt

hitte, hogy egy külső behatoló törte fel a zárat, miközben a valódi szándék csupán az volt, hogy a hiányzó papírszalaggal elterelje a figyelmet a láda alsó, még érintetlen rekeszéről. A színház jól sikerült, csak a díszletek nem voltak teljesen pontosak.

Laurent kalauz meglepetten pillantott a ládára, miközben a szerelvény egy éles kanyarban megbillent. Az InterContinental Expressz zökkenőmentesen robogott tovább az éjszakában, s a kerek egyenletes ritmusa jelezte, hogy a következő állomás, Valcourt már nincs messze. Vaneau csendben felvonta a szemöldökét, miközben Gautier megdermedve állt a fülke közepén, tudva, hogy a gondosan felépített játéka apró darabjaira hullott.

23. IV/5. Új rejtély a hálókocsin — A rejtett rekesz és a halk kattanás

Mr. Poliniak

Monsieur Gautier idegesen megköszörülte a torkát, miközben igyekezett megőrizni megingott méltóságát. Kinyújtott ujjai kissé remegtek, ahogy a láda szélére támaszkodott, s megpróbált ártatlan meglepetést szimulálni.

– Még ha a kesztyű az enyém is, Vaneau úr, ez nem bizonyít semmit! Egy tehetős embernek joga van megóvni a kezét a fém hidegétől. A dokumentumaim elvesztése valós fenyegetés, nem pedig holmi színházi előadás!

– A kétségbeesés bizonyára megmagyarázza a sietséget, Gautier úr – jegyezte meg Émile Vaneau higgadt, száraz mosollyal, miközben végighúzta az ujját a láda peremén. – Ám a zárszerkezet finom illesztései ritkán hazudnak egy régi barátnak. A hiányzó papírszalag sosem volt a tolvaj zsákmánya. Ön csupán azért távolította el, hogy a figyelmet a felső rekeszre irányítsa, miközben a valódi szándéka az alsó, rejtett rekesz tartalmának leplezése volt.

Laurent kalauz döbbenten lépett közelebb, ahogy Vaneau egyetlen finom mozdulattal megnyomta a rézpánt melletti apró kiemelkedést. A láda alja halk kattanással felpattant, feltárva egy érintetlen, pecsétetes borítékot. Gautier arca most már teljesen elveszítette maradék színét.

Vaneau lassú, kimért mozdulattal benyúlt a mellényzsebébe, s elővette régi ezüst

zsebóráját. Kinyitotta. Egy pillanatig csendben nézte a mutatók egyenletes haladását, majd nyugodtan megszólal:

– Pontosan nyolc perc múlva Montmiral állomásra érkezünk.

– Ön azt akarta, hogy a társaság biztosítója külső rablást könyveljen el – folytatta Vaneau, elrakva az órát. – A teáscsésze melege, a selyemkesztyű nyoma és a rejtett rekesz épsége mind ugyanabba az irányba mutatnak. Ön nem áldozat volt, Gautier úr, hanem saját maga gondosan előkészített félrevezetésének egyetlen szereplője, aki elfelejtette, hogy a részletek mindig felelnek.

Amikor Vaneau kimondaná a megbízó pontos nevét, a vonat hirtelen nagyot fékez. Poharak csörrennek a szomszédos fülkékben, s a szerelvény lassan, méltóságteljesen begördül Montmiral állomásra.

Az ajtók csikordulva kinyílnak. A peronon már két helyi nyomozó várakozik, akik határozott léptekkel lépnek a fülkébe. A vezetőjük röviden körbenéz, majd Gautier-hoz fordul:

– Letartóztatom Önt a törvény nevében, csalás és hatósági félrevezetés ügyében.

Vaneau csak most fejezi be a mondatát, halk és kimért hangon addig ki nem mondott részletekkel kiegészítve a lezárást, mintha a rendőrség pontosan tudta volna, kiért érkezett.

A letartóztatottat elvezetik a hűvös éjszakai peronra. Az utasok egy része álmosan leszáll, míg újak lépnek a folyosóra. A személyzet megkönnyebbülten fellelegzik. A szomszédos fülkéből egy újonnan érkezett úriember lép ki, aki feltűnően kevés poggyásszal utazik, ám egy nehéz, lelakatolt fémkazettát szorít a karja alá. Vaneau csendben figyel. Az ajtók becsukódnak, s a vonat elindul a következő állomás felé.

24. IV/6. Új rejtély a hálókocsin — Az elcserélt poggyász és a halvány puskapor

Mr. Poliniak

Montmiral nyirkos peronján a hűvös éjszakai levegő lassan felváltotta a fülszagtól feszültségét. Gautier urat határozott léptekkel kísérték el a helyi nyomozók, míg az utasok egy része álmosan leszállt a gördülő kocsik mellé, újak pedig megkezdték a

felszállást. Laurent kalauz megkönnyebbülten sóhajtott fel, s egy zsebkendővel megtörölte a homlokát, miközben a szerelvény fémes csikorgással felkészült az indulásra.

Monsieur Émile Vaneau némán állt a VIP hálókocsi folyosóján, az ablaknak támaszkodva. Hófehér haja alatt tekintete kísért a peron forgatagát. Bár a hamisítás ügyére pont kerülhetett volna a gyorsvonat krónikájában, Vaneau jól tudta, hogy az Intercontinental Expresszen egyetlen lezárás sem jelent valódi végállomást. Az ajtók csikordulva záródtak, s a szerelvény lassan kívánszorgott Montmiral lámpáinak fényéből a sötét, nyitott táj felé.

Az új felszállók között egy vékony, sötét köpenyes úr keltette fel a detektív figyelmét. Nem a szokatlanul sietős léptei miatt, hanem mert meglepően kevés poggyásszal érkezett: egyetlen, láthatóan könnyű, gravírozott rézcsattal ellátott bőrtáskát vitt a kezében, mégis úgy fogta, mintha mázsás súlyt cipelne. Amikor elhaladt a VIP fülkék előtt, halk, fémmozdulás-szerű zörrenés hallatszott a táska belsejéből, s a levegőben egy pillanatra halvány, kesernyés puskaaporillat terjengett.

- Kellemes estének nézünk elébe, uram - szólalt meg a férfi száraz, rekedtes hangon, amikor észrevette Vaneau kimért pillantását, majd kissé túl gyorsan fordította el a fejét.

- Kizárólag a hőmérsékletet illetően, uram - válaszolta Émile Vaneau elviselhetően udvarias, de távolságtartó mosollyal. - A társaság mindig ügyel rá, hogy a huzat ne zavarja meg az utasok pihenését.

A férfi bólintott, majd sietve belépett a szomszédos fülkébe, gondosan maga mögött húzva a tolóajtót. Laurent kalauz éppen ekkor lépett Vaneau mellé, tálcáján egy friss, gőzölgő teáscsészével.

- Úgy tűnik, végre nyugodt éjszakánk lesz, Vaneau úr. A gépész szerint fennakadás nélkül haladunk tovább.

Vaneau a teáscsészére pillantott, majd finoman megrázta a fejét. A folyosó szőnyegén, az új utas fülkeajtájának tövében apró, finom koromszemcsék csillogtak a lámpafényben.

- A nyugalom, kedves Laurent, legtöbbször csak a vihar előtti csend. Különösen akkor, ha az ember puskaporos táskát hordoz a karján.

25. IV/7. Új rejtély a hálókocsin — A puskaporos táska és a végső megálló

Mr. Poliniak

A VIP hálókocsi keskeny folyosóján fojtogató csend uralkodott. A szomszédos fürkék ajtói lassan kinyíltak, s az utasok kíváncsian gyűltek össze a lámpafényben. A sötét köpenyes úr az ablaknak támaszkodva szorította magához a rézcsatos bőrtáskát, miközben Laurent kalauz feszülten egyensúlyozott a teástálcával. Monsieur Émile Vaneau komótosan benyúlt a mellényzsebébe, majd elővette régi ezüst zsebóráját. Egy halk pattanással kinyitotta, s egyetlen nyugodt pillantást vetett az ingára.

– Pontosan négy perc múlva Valcourt állomásra érkezünk – szólalt meg Vaneau kimért, elegáns hangján, miközben visszacsúsztotta az órát a helyére. – És amíg áthaladunk a váltókon, érdemes tisztázni, miért keltett akkora riadalmat ez a szerény bőrtáska. Mindenki azt hitte, a puska illata és a fémes zörrenés egy közelgő merénylet előszele. A félelem azonban kiválóan elhomályosítja a tisztánlátást.

Vaneau lépett egyet a sötét köpenyes férfi felé, aki idegesen hátrált. A detektív nem emelte fel a hangját, száraz humora mégis finoman áthatotta a szavait. „A tegnap esti elcserélt poggyász csupán látványos elterelés volt, amellyel a figyelmünket a csomagterre irányították. A puska pedig, nos, nem robbanásra szolgált. A finom kénes keveréket azért szórták a táska bélésébe, hogy elfedje a hamisításhoz használt, friss vegyi tinta jellegzetes, szúrós szagát.”

– Ez képtelenség! – csattant fel a férfi, de a hangja megbicsaklott.

– A tények ritkán törődnek azzal, mit tartunk képtelenségnek – jegyezte meg Vaneau halk mosollyal. – A szőnyegen maradt koromszemcsék és a rézcsat egyedi kintornaszerű kattánása árulta el, hogy a táska belsejében egy hordozható pecsétnyomó prés lapul. Így hát teljesen nyilvánvaló, hogy a valódi elkövető nem más, mint...

A mondat közepén a szerelvény hirtelen nagyot fékezett. A fémfékek csikorgása végigfutott a kocsikon, a teáscsészék megcsörrentek Laurent tálcáján, s az Intercontinental Expressz lassan begördült Valcourt gőzben úszó peronja mellé.

Az ajtók csikordulva kinyíltak. A lépcsőn határozott léptekkel három helyi nyomozó lépett fel. A vezetőjük röviden körbehordozta a tekintetét a folyosón, majd egyenesen a

sötét köpenyes férfi elé lépett.

- Letartóztatom Önt a törvény nevében, állami értékpapírok hamisítása és csempészete ügyében - jelentette ki a tiszt.

- ...mint a szomszédos fülke látszólag túlságosan is óvatos lakója - fejezte be Vaneau a mondatát teljes nyugalommal, mintha a rendőrség érkezése csupán egy gondosan időzített végszó lett volna.

A letartóztatott férfit némán kísérték le a vonatról Valcourt hűvös éjszakájába. A peronon az utasok egy része leszállott, s helyükre újak érkeztek. Laurent kalauz megkönnyebbülten sóhajtott fel, miközben megtörölte a homlokát. Ekkor egy idős, elegáns hölgy lépett a kocsiba, aki egy meglepően nehéz, bársonyruhával letakart kalitkát vitt a kezében, amelyből ütemes, halk mechanikus ketyegés szűrődött ki. Vaneau némán figyelte az új jövevényt, miközben az ajtók csapódva bezáródtak, s a szerelvény lassan kigördült az állomásról a sötét éjszakába, a következő megálló felé.